

Sankt Hans tale 2013 i Reerslev af Michael Ziegler

I fredags var det årets længste dag. Om en uge dimmitterer studenterne fra gymnasier og handelsskoler. Og i dag fejrer vi Sankt Hans. Der er noget helt særligt ved denne tid på året.

Det er den tid, hvor alting synes skønnest, lystest og allermost håbefuldt.

Naturen er skønnest. Alt er grønt, kraftfuldt og sprængfuldt af liv. Spirer kommer op af jorden med løfter om flotte og farverige blomster. Alting vokser sig større og smukkere.

Lyset er særligt. Solen står så tidligt op, og går så sent ned, at det næsten virker som om, at det aldrig rigtig bliver mørkt. Lyset lokker os ud af vores vinterhi – ud i haven, ud i naturen. Måske bare for at være ude – måske for at cykle, tage på fisketur – eller måske for at feste hele natten.

Og **håbet**, forventningerne og drømmene er størst. Forventninger til sommerens oplevelser. Forventninger om ferie, afslapning, hygge og tid til alt det, som man ikke ellers får tid til. Tid til familie, tid til venner og tid til den bog, man gerne vil læse. Tid til at ringe til den ven, man længe ikke lige har fået ringet til. Håb om at der sker noget nyt i ens liv - måske endda drømmen om at finde kærligheden.

Dét er Sankt Hans. Og bålet indfanger det hele. Glæden, kraften, lyset og håbet!

--

Men Sankt Hans har ikke altid været til glæde og lys **for alle!**

Ikke for heksene i hvert fald. For selv om den egentlige betydning af Sankt Hans er religiøs – det er nemlig noget med "Den hellige Hans", som en betegnelse for Johannes Døbereren, ja så forbinder vi historisk jo nok mest Sankt Hans bålet med den afbrænding af kvinder, som jo vitterlig fandt sted i flere århundreder frem til 1800 tallet.

Og hvorfor brændte vi dog disse kvinder på bålet?

Det gjorde vi, fordi vi havde brug for en forklaring på det, som vi ikke forstod. En forklaring på det dødfødte barn, den dårlige høst, sygdomme og andre ulykker. Det man ikke forstod, søgte man en forklaring på, som en måde at indkapsle og håndtere frygten for, at ulykken skulle ramme igen.

Man så sig omkring i lokalsamfundet for at finde en forklaring. Og en forklaring – det fandt man. "Hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde", hedder det i Holger Drachmanns midsommervise. Troldværk måtte være forklaringen, og så man sig omkring, ja så faldt blikket som oftest på en kvinde.

Typisk en klog kone. Måske en der prøvede at helbrede andre med urter og håndspålæggelser, og som derfor levede et udsat liv, når medicinen ikke virkede. I hvert fald var hun en ener. En der var anderledes, opførte sig anderledes, så anderledes ud eller levede anderledes!

Hun måtte lade livet på bålet for at genskabe trygheden i byen. Hun blev syndebukken.

--

Vi skal i vores tid finde plads til byens hekse og trolde i vores samfund. Vi skal skabe plads til originalerne. For er det ikke dybest set dét, vi alle sammen gerne vil være – en original? Hellere det end en dårlig kopi!

I dag brænder vi ikke dem som er anderledes, som skiller sig ud, og som måske kan noget specielt. Men det kan da godt være, at vi ser lidt skævt til nogen af dem. Og nogle gange brænder vi dem måske på Jantelovens bål, for ingen skal jo stikke alt for meget ud eller komme for meget frem i forhold til os andre.

Det skal vi ikke gøre. Lad os i stedet for hylde vore hekse og trolde i den forstand, at de er de originaler, som sætter tingene i gang i vore lokalsamfund.

Lad os glædes over at nogen vil tage initiativ. Det er det som sikrer vi fortsat har gode og aktive lokalsamfund.

Både her i Reerslev og i resten af kommunen er der jo mange gode eksempler på, hvordan gode kræfter tager ansvar, og sikrer aktivitet og gode oplevelser i lokalsamfundet. Det lyser op. Mange hårdtarbejdende ildsjæle lyser op, og dem skal vi huske at værdsætte.

Ildsjælene er jo ofte de frivillige kræfter. Og vi lever i et samfund hvor det i fremtiden bliver vigtigere end nogensinde, at se på frivilligheden og dens vilkår.

Heldigvis har vi allerede en god tradition for at yde frivilligt arbejde i Danmark. Tænk blot på de mange ildsjæle i foreningsarbejdet, og de mange initiativer, som har et socialt og næstekærligt aftryk i form af besøgsvenner og støtteforeninger for ældrecentre og meget meget mere.

De frivillige kræfter giver glæde, liv og håb og er en fantastisk måde at give mulighed for venskaber, et socialt liv og dermed bekæmpe ensomheden på i vort samfund.

Intet menneske har fortjent at være overladt til sig selv, uanset om man er barn, ung eller gammel på det yderste af livet. Frivillighed giver livsglæde og lys for både den frivillige og de som får gavn af indsatsen.

Og hvis vi står sammen, ser muligheder og er positive, så har vi lyset med os. Lad Sct. Hansbålets lys være det lys vi bærer med os, og lad det være det fikspunkt, der minder os om hvad der er vigtigt. Sådan at drømmen om Sct. Hans og sommer ikke forbliver en drøm, men bliver til virkelighed, ikke bare i sommerferien, men hele året.

Husk Sct. Hans. Lev Sct Hans. Rigtig god sommer til jer alle sammen.